

İYİLİĞİN GÜCÜ

Kuzey Bulut

çizer: Kerem Çufalar

"AMAAAN!"

Gelin size bir hikâye anlatayım. Eminim böyle olayları kitaplarda okumuş, filmlerde görmüşsünüzdür ama gerçekte yaşandığına inanmamışsınızdır. Bizim sınıfta yaşananları duyunca siz de şaşacaksınız; kimi şakacı, kimi ciddi, türlü türlü arkadaşlarımız var.

Özellikle bir arkadaşımız var ki anlatınca şaşacaksınız: **Ahmet**. Düz saçlı, gözlüklü, yerinde duramayan bir afacan. Her oyunda, her olayda mutlaka o var. İlginç olan ne varsa, bilin ki Ahmet orada! Ama sadece yaramazlık değil mahareti; özellikle matematik dersinde öyle başarılı ki biz daha soruyu okurken o cevabı çoktan bulmuş oluyor. Öğretmenimiz her fırsatta "Ahmet'ten harika bir bilim insanı olacak." diyor. Her gün yeni deney-

ler yapıyor, ilginç projeler hazırlıyor. Gözleri parlayarak, "Büyüyünce bilim insanı olacağım." diyor. Ve size bir şey söyleyeyim mi? Bence gerçekten de olacak. Geçen ay okullar arası bilim yarışmasına katıldı. Laboratuvarda saatlerce çalışıyor, bir şeyler yazıyor, çiziyor. Öğretmenimiz, "Bu proje herkesi çok şaşırtacak." diyor. **Fakat Ahmet ne üzerinde çalıştığını kimseye söylemiyor.**

Neyse bundan sonra onunla hiç oynamayacağım. Kaç kere denedim, her seferinde aynı şeyi yaşadık. Ben bir şey önerince hep karşı çıkıyor. Ama kendi aklına bir fikir geldi mi, hemen bizim de ona katılmamızı istiyor. Biz dediğim de arkadaş grubumuz: **Burak, Efe, Emir, Hamza, Elif ve Asude.**

Aslında Ahmet çok iyi bir arkadaş. Paylaşmayı seviyor, yardımsever biri. Ama bazen öyle inatçı oluyor ki hepimizi çileden çıkarıyor. Mesela geçenlerde, 23 Nisan için sınıfımızı süslüyorduk.

- Ahmet, şu süsün ucundan tutar mısın, dedi Elif.

Ahmet başını kaldırıp ona baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Bunu görünce ben tabii ki pes etmedim.

YASA SIN 23

KÜTÜ

Sinif Kütüphanesi

AMAAN
BANA NE YA!

- Sana söylüyor
Ahmet, tutsana şunu, dedim.

Bizimki yavaşça ayağa kalktı.
Sonra kendi kendine mırıldanarak sınıftan çıktı:

- AMAAN, BANA NE YA!

Bu davranışı canımı çok sıktı. Fakat açıkçası şaşırmadım. Son günlerde her şeye aynı tepkiyi veriyor, sürekli, **"AMAAN, BANA NE YA!"** deyip çıkıyor işin içinden. Size daha kötüsünü anlatabayım. Ertesi gün okul çıkışı parktan geçerken korkmuş bir miyavlama sesi duyduk. Hepimiz sesin geldiği yöne koştuk. Bir de ne görelim? Minik bir kedi yavrusu, ağacın tepesinde mahsur kalmış. Hemen kediyi kurtarmak için plan yaptık. Emir ağaca tırmanmayı denedi. Elif ve Asude uzun bir dal bulmak için etrafa koşturdu. Hamza ve Murat da yardım çağırmayı önerdi. Hepimiz çözüm ararken Ahmet'in sesi duyuldu:

- Amaaan! Bırakın, nasıl çıktıysa öyle insin.

Fakat hayvanları bu kadar çok seven birinin bunu demesi, beni şaşırtmıştı.

- Nasıl böyle konuşursun Ahmet? Yazık değil mi hayvancağıza, dedim.

- Bize ne ya!

Ahmet'i artık tanıyamıyoruz. Sanki bambaşka biri olmuş. Ne kimseye yardım ediyor, ne de çevresinde olup bitenlere aldırıyor. Oysa bir ay öncesine kadar nasıl da farklıydı. Herkese yardım eder, her işe koşardı. Artık derslerde o meraklı Ahmet yok. Parmak kaldırmıyor, soruları yanıtlamıyor. Teneffüslerde de köşesine çekilip oturuyor. Eskiden yüzünden gülümsemesi eksik olmazdı, şimdi neredeyse hiç gülmüyor. Sonunda dayanamadım. Bir şeyler yapmalıydık. Bir gün teneffüste arkadaşlarımı yanıma çağırdım.

- Arkadaşlar, Ahmet'te bir tuhaflik var, dedim.

Emir, Ahmet'in son günlerdeki hâlini taklit ederek:

- **Amaaan, bize ne ya**, dedi.

Kısa bir gülüşmenin ardından ciddileştim:

- **Şaka bir yana Emir, o bizim arkadaşımız. Bir sorunu varsa yardım etmeliyiz.**

Herkes düşünceli gözlerle birbirine bakarken Elif endişeyle konuştu:

- Haklısın ama ne olduğunu bile bilmiyoruz ki! Ne yapabiliriz?

Ellerimi arkama bağlayıp biraz düşündüm. Önemli konularda hep böyle yaparım. Sonra birden aklıma harika bir fikir geldi:

- BULDUMMM!

Hamza her zamanki alaycı tavrıyla:

- Şu hâline bak! Sanki yer çekimini keşfetti, dedi.

- O çoktan bulundu Hamza, dedim kaşlarımı çatarak. Hem şu an daha önemli bir şey var: Ahmet'i izleyeceğiz. Okul çıkışında bile peşinden gideceğiz.

PLANIMIZ HAZIRDI. ARTIK TEK YAPMAMIZ GEREKEN YARINI BEKLEMEDİ.

Ertesi sabah sınıfta tuhaf bir hava vardı. Ahmet içeri girdiği anda hepimizin gözleri ona çevrildi.

- Geldi, diye fısıldadı Asude. Herkes hazır mı?

Ahmet önce şaşkınlıkla bize baktı. Sonra her zamanki umursamaz tavrıyla etrafına göz gezdirip yerine geçti. Ama biz gözlerimizi ondan ayırmayınca sonunda dayanamadı:

- Ne var, dedi sıkılmış bir sesle. Neden böyle bakıyorsunuz?

Hepimiz aynı anda başka yöne döndük. O te-laşla Emir'le göz göze geldik.

- **Nasıl fark etti, diye fısıldadı Emir.**

- Sanırım biraz fazla dikkatli baktık, dedim usulca.

Neyse ki konu uzun sürmedi. Ahmet yine son günlerdeki gibi davranmaya devam etti. Sonra Elif tekrar şansını denemeye karar verdi.

- Ahmet, silgini ödünç alabilir miyim?

- **AMAAAN, NE SİLGİSİ YA,** dedi Ahmet yüzünü ekşiterek.

- **Neden böyle davranıyorsun Ahmet?**

Bizimki derin bir nefes aldı ve sustu. Bu tepkisi bana çok garip geldi. İlk zil çalar çalmaz arkadaşlarımı yanıma çağırdım.

- Az önce olanları gördünüz mü?

ELİF HÂLÂ SİNİRLİYDİ, KAŞLARINI ÇATARAK:

- Nasıl görmeyelim! Bir silgiyi bile vermedi.

- Hayır, onu kastetmiyorum, dedim. Sormaya çalıştığımızda nasıl tepki verdi, gördünüz mü? Bence içinde bir sıkıntı var ama anlatamıyor.

Bu kez Efe söze girdi:

- Acaba başına bir şey mi geldi?

- Vay Efe! Süpersin, dedim. Nasıl da çabuk çözdün.

- Ne sandın! Bu konularda iyiyimdir.

Hamza gülerek araya girdi:

- **AMAAAN, BİZE NE YA!**

Kısa bir gülüşmenin ardından yüzlerimiz ciddileşti. Bir şeyler yapmalıydık. Doğruca sınıfa döndük.

Ahmet'i sırasında, önüne bakarak otururken bulduk. Yavaşça yanına yaklaşıp sordum:

- Okuldan sonra ne yapacaksın kanka?

- Hiiiç, dedi isteksizce. Eve giderim herhâlde.

- Parka gitsek nasıl olur? Biraz oynarız.

- **AMAAAN, ne parkı ya,** dedi her zamanki gibi.

- Şimdi değil zaten, okuldan sonra.

Bu küçük şakam, Ahmet'in sert bakışlarını biraz yumuşattı.

- **Tamam ama fazla kalamam.**

Bu fırsatı kaçırmadım ben de.

- Hem gelirsen formamı bir kez giymene izin veririm.

Bu sözlerimle Ahmet'in gözleri birden parladı. İlk defa uzun zamandır gerçekten heyecanlandığını gördüm.

- YOKSA... O FORMA MI? MİLLİ MAÇTA ALDIĞIN İMZALI FORMA MI?

Gülümseyerek başımı salladım.

- Buna hayır demeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Tamam, gelirim. Ama çok kalamayacağım, ona göre.

Gözüm gibi sakladığım formama mal olsa da Ahmet'i razı ettiğime çok sevindim. Fakat o gün sanki zaman durmuştu. Akrep ve yelkovan bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Sonunda son zil çaldı. Yerimden fırlayıp doğruca Ahmet'in yanına koştum.

- Haydi bakalım, parka gidiyoruz.

Ahmet biraz isteksiz görünse de sözünden dönmedi. Yavaş adımlarla parka doğru yürüdük.

- Hadi Ahmet, koşsana, diye bağırdım.

Çantalarımızı bir kenara bırakıp koşmaya başladık. Kaydırağa yaklaşmıştık ki arkamızdan neşeli bir ses duyduk:

- Hey, beni unutmadınız değil mi?

Döndüğümüzde Burak'ı gördük, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Daha ağızımızı açmadan bizim ekip bir anda etrafımızı sarıverdi.

- **BİZ DE GELDİK**, diye bağırdı diğerleri. Hadi, başlayalım şu oyuna.

Her şey planladığımız gibi gidiyordu. Tüm arkadaşlarımız buradaydı. Ahmet önce şaşkınlıkla baktı herkese, sonra yüzü değişti. Birden bana döndü.

- **Ben sana söylemiştim Toprak...**

- Neyi söylemiştin, diye sordum bilmezlikten gelerek.

- **Amaaan, boş ver ya...**

Ama bu sefer vazgeçmeyecektim.

- Yok öyle kaçmak, dedim gülümseyerek. Hem bu sefer oyunu sen seç, ne dersin?

Ahmet kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. Hepimiz nefesimizi tutmuş, seçeceği oyunu beklerken, o yavaşça bize döndü.

- **AMAAAN, NE OYUNU TOPRAK YA**, dedi ve yanımızdan ayrıldı. Öylece kalakaldık, uzaklaşan arkadaşımızın ardından bakarak.

O sırada Efe dayanamayıp patladı:

- **Yeter artık! Madem böyle yapıyor, biz de kendi oyunumuzu oynarız.**

Bizimkiler hemen oyun hazırlığına girişti ama ben içime sindiremiyordum bu durumu. Kimseye çaktırmadan Ahmet'in peşine takıldım. Bizimki ellerini ceplerine sokmuş, başı önde, ağır ağır yürüyordu. **Sonra aniden duraksadı.** Bir ağacın arkasına saklanmış, onu izliyordum. Çantasından su şişesini çıkardı ve yerde bir şey gördü. Yavaşça yere çömeldi, eliyle bir şeye dokundu ama hemen geri çekildi. Küçük bir kuş, sıcaktan bitkin düşmüş öylece yatıyordu. Bizimki önce kuşa, sonra elindeki su şişesine baktı. İç çekti ve söylendi:

- **AMAAAN! BANA NE YA!**

Nefesimi tutmuş, gözlerimi kırpmadan izliyordum. Bizimki suyun kapağını açtı, tam içecekken şişe elinden kayıverdi, yerde yuvarlandı ve tam kuşun önünde durdu. İşte o anda küçük bir mucize gerçekleşti. Dökülen su damlacıkları kuşa değince, minik kanatlar kıpırdamaya başladı. Ahmet hemen şişeyi alıp dikkatle, **damla damla** kuşun gagasına su vermeye başladı. Çok geçmeden küçük dostumuz kanatlarını silkeledi ve gökyüzüne

doğru süzülüverdi. İçim içime sığmıyordu, dayanamayıp yanına fırladım:

- İŞTE BUUU! BİZİM AHMET GERİ DÖNDÜ!

Ben böyle bağırınca Ahmet yerinden sıçradı.

- Ne bağırıyorsun yahu? Ödümü kopardın!

- Uzun zamandır özlediđim can dostumu buldum, daha ne olsun Ahmet!

- Ben ne zaman kaybolmuştum ki, dedi.

- Önemli değil, dedim. Az önce o kuşa nasıl yardım ettiğini gördüm.

- Sorma ya, durduk yere suyumu içti.

- Hiç öyle yapma Ahmet. Her şeyi gördüm. O kuşu hayata döndürdün. İşte bizim Ahmet'imiz!

- AMAAAN, dedi ama bu sefer sesi titriyordu.

- Bırak şimdi bu numaraları, kanka. Anlat bakalım, içini bu kadar kemiren şey ne?

Soruyu duyunca Ahmet'in gözleri buđulandı.

- Yok bir şey ya, dedi bođuk bir sesle.

Hiç inandırıcı değildi. Gözlerimi ondan ayırmadan bekledim. Sonunda dayanamadı.

